

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: **KOMTERM Čechy, s.r.o.**

sídlem [redacted]

zastoupená advokátem [redacted]

sídlem [redacted]

proti

žalovanému: **Státní energetická inspekce**

sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.2.2015, č. 904010515, č.j. 031300614/215/15/90.220/Ve,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) ze dne 17.2.2015, č. 904010515, č.j. 031300614/215/15/90.220/Ve (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně potvrdil rozhodnutí Státní

energetické inspekce, Územního inspektorátu pro Jihočeský kraj (dále též „správní orgán 1. stupně“ nebo „inspekce“), ze dne 21.11.2014, č. 314033114, č.j. 031300614/1540/14/31.104/To (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým jí byla uložena pokuta ve výši 3.458.615 Kč za správní delikt podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč podle ust. § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vedle zrušení napadeného rozhodnutí se žalobkyně domáhá též zrušení rozhodnutí prvostupňového.

- 2 Prvostupňové rozhodnutí ze dne 21.11.2014 obsahuje výrok o uložení pokuty ve výši 3.458.615 Kč za správní delikt podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, který žalobkyně spáchala tím, že jako výrobce elektřiny prodávající elektrickou energii ve výrobně [REDAKCE], v únoru, březnu a dubnu roku 2013 nedodržela věcnou podmínku dle bodu (1.7) Cenového rozhodnutí č. 4/2012 Energetického regulačního úřadu (dále jen „Cenové rozhodnutí“) stanovenou cenovým orgánem dle ust. § 5 odst. 5 zákona o cenách, neboť uplatnila zelený bonus, jako pevnou hodnotu, u operátora trhu (společnost OTE, a.s.) při výrobě elektřiny vyrobené spalováním čisté biomasy kategorie O2 ve výši 2.470 Kč/MWh pro výrobu „výroba elektřiny spalováním čisté biomasy v nových výrobnách elektřiny uvedených do provozu od 1.1.2008 do 31.12.2012“ (bod (1.7), řádek 261, sloupec k) Cenového rozhodnutí na množství vyrobené elektřiny 2.470,439 MWh, ačkoli měla uplatnit na toto množství zelený bonus ve výši 1.070 Kč/MWh (bod (1.7), řádek 244, sloupec k) Cenového rozhodnutí pro výrobu „výroba elektřiny spalováním čisté biomasy ve stávajících provozovnách uvedených do provozu do 31.12.2012“, neboť výrobní elektřiny [REDAKCE] naplňuje definici stávající výrobní dle bodu (1.7.4) Cenového rozhodnutí. Tímto jednáním žalobkyně dle prvostupňového rozhodnutí získala nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 3.458.615 Kč vyčíslený dle ust. § 14 zákona o cenách.
- 3 Žalobkyně v podané žalobě především uvedla, že nesouhlasí s právním hodnocením obsaženým v obou rozhodnutích a s důvody, pro které žalovaný označil předmětnou výrobu za „stávající výrobu“ ve smyslu Cenového rozhodnutí. Upozornila, že definice „nové výrobní“ v Cenovém rozhodnutí chybí, s využitím argumentu *a contrario* tedy platí, že výrobní nesplňující všechny definiční znaky „stávající výrobní“ musí být „novou výrobní“ jakožto jedinou alternativou ke „stávající výrobní“, kterou Cenové rozhodnutí rozeznává. „Stávající výrobní“ je v Cenovém rozhodnutí definována třemi znaky, přičemž o naplnění dvou z nich není mezi účastníky řízení sporu; žalobkyně i žalovaný se shodují, že předmětná výrobní byla uvedena do provozu do 31.12.2012 a že do tohoto data byla provedena změna využívání primárního energetického zdroje ze spalování neobnovitelného zdroje nebo spoluspalování biomasy a neobnovitelného zdroje na spalování čisté biomasy (první dva definiční znaky). Žalobkyně však nesouhlasí s tím, jak žalovaný pro daný případ vyhodnotil třetí definiční znak, kterým je provedení změny popsané v druhém definičním znaku bez investice do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku výrobní, kterými se rozumí zejména kotel, parní rozvody, turbína a generátor. Žalobkyně tvrdí, že takovou investici provedla, její výrobní tedy není „stávající výrobní“, ale „novou výrobní“. Zdůraznila, že Cenové rozhodnutí

neobsahuje požadavek na to, aby „nová výrobná“ byla nově vystavěnou výrobnou (tzv. na zelené louce) či aby stávající technologie elektrárenského bloku, spalující neobnovitelné zdroje energie, byla zcela a úplně vyměněna za technologii novou. Postačí, provede-li se investice do pořízení technologie. Pojem „pořízení“ Cenové rozhodnutí nedefinuje a žalobkyně jím rozumí jakoukoli činnost vedoucí k získání zařízení umožňujícího vyrábět elektřinu z biomasy. Za významnou žalobkyně považuje skutečnost, že Energetický regulační úřad u výroben využívajících vodní a větrnou energii výslovně a přesně vymezil podmínky podpory odkazem na stáří využívané technologie, zatímco ve vztahu k výrobě elektřiny z biomasy tak neučinil, je tedy zřejmé, že neměl v úmyslu poskytnout podporu pouze výrobnám využívajícím novou technologii. Žalobkyně postupovala tak, že do staršího zařízení zásadním způsobem investovala, a je přesvědčena, že díky této investici výrobná dosáhla technických parametrů nové výroby. Žalobkyně dále uvedla, že Cenové rozhodnutí ani jiný právní předpis nespecifikuje minimální výši investice do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, která musí být učiněna, aby byla výrobná považována za „novou výrobnou“, a že cenové rozhodnutí neobsahuje požadavek na to, aby provozovatel tuto výrobnou a její technologii vlastnil, takové požadavky neměly být ve správním řízení vůči žalobkyni uplatňovány.

- 4 K investicím do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, kterými se rozumí zejména kotel, parní rozvody, turbína a generátor, žalobkyně upřesnila, že investovala ve výši 26.703.998,78 Kč bez DPH; díky těmto investicím byla provedena změna využívání primárního energetického zdroje, v rámci těchto investic došlo i k pořízení hmotného majetku vedeného v účetnictví žalobkyně. Provedení těchto investic dle žalobkyně samo o sobě postačuje k učinění závěru, že provedla investici do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku ve smyslu Cenového rozhodnutí. Žalobkyně nechala posoudit rozsah, význam a dopad provedených investic na provoz výroby společnosti ORGEZ, a.s., Divizi jaderné a tepelné techniky, a z jejího posouzení plyne jednoznačný závěr, že výrobnou po provedení uvedených investic lze de facto považovat za novou výrobnou (k uvedenému tvrzení žalobkyně citovala z předmětného posouzení). Společnost ORGEZ, a.s. je specializovanou, renomovanou společností, zcela nezávislou na žalobkyni, a žalobkyně nesouhlasí s námitkami žalovaného vůči této společnosti ani s tím, že se žalovaný stanoviskem této společnosti vůbec nezabýval. Sám žalovaný argumentuje potřebou rozlišovat pro účely výše podpory výrobu elektřiny v různě starých, resp. výkonných výrobnách, přesto však nezkoumal konkrétní výkonové parametry předmětné výroby po provedených investicích, jak je specifikovala společnost ORGEZ, a.s. Žalovaný se tak nevypořádal s jedním z klíčových tvrzení a důkazů žalobkyně, a byl-li toho názoru, že posouzení společnosti ORGEZ, a.s. je nedostatečné, měl ustanovit znalce. Proto žalobkyně navrhla soudu, aby ve věci provedl důkaz znaleckým posudkem za účelem posouzení výkonových parametrů výroby po provedení investice.
- 5 K výši a účelu uvedených investic žalobkyně dále uvedla, že žalovaný jejich výši nerozporuje, nesporný je i účel jejich vynaložení, když žalovaný potvrdil, že žalobkyně v roce 2009 provedla změnu využívání zdroje ve výrobě ze spalování neobnovitelného zdroje na spalování čisté biomasy, investované prostředky směřovaly do úprav stávajících a pořízení nových částí elektrárenského bloku v rozsahu potřebném pro změnu spalovaného paliva. Přesto, že žádný právní předpis nestanoví nezbytnou minimální výši investice pro posouzení jako „pořízení všech hlavních částí energetického bloku“, žalovaný ji posoudil

jako nedostatečnou a nezařadil předmětnou výrobu do kategorie „nová výroba“. Podstatné však je, že žalobkyně investovala do všech hlavních částí elektrárenského bloku za účelem změny spalovaného paliva v potřebném rozsahu. Subjektivní pohled žalovaného na výši investice není relevantní, nerozhodné jsou i vnitřní procesy a výpočty Energetického regulačního úřadu, na něž žalovaný odkazuje, neboť tyto nejsou uvedeny v Cenovém rozhodnutí ani v žádném jiném právním předpisu. Rovněž je nerozhodné, zda úpravy vyvolané investicemi byly podmíněny vydáním stavebního či jiného veřejnoprávního povolení; stavebněprávní předpisy nemají pro přiznání podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů význam.

- 6 Žalobkyně dále uvedla, že vedle těchto investic investovala ve formě nájemného placeného za pronájem výroby. Zajištění právního titulu k výrobě bylo nezbytnou podmínkou pro výkon licencované činnosti, bez pronájmu výroby by žalobkyně vůbec nemohla investici do pořízení hmotného majetku provést, proto je podle jejího názoru nutné považovat placený nájem za další formu investice související s výrobou elektřiny z biomasy. Výši těchto investic a vyhodnocení jejich charakteru jakožto formy investice žalobkyně ve správním řízení rovněž doložila odborným vyjádřením společnosti A-Consult plus, spol. s r.o., a dopisem znalce – znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s.
- 7 Další žalobní námitkou je tvrzená protiústavnost aplikace Cenového rozhodnutí na daný případ, neboť v době uvedení výroby do provozu v roce 2009 bylo účinné cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008, které ještě nerozlišovalo mezi „stávající výrobou“ a „novou výrobou“ a všechny výroby byly považovány za „nové výroby“, rovněž tedy předmětná výroba byla v době svého uvedení do provozu „novou výrobou“ a žalobkyni, resp. jejímu právnímu předchůdci, tak vznikl nárok na jednotnou výši podpory pro spalovaný druh biomasy O2 dle tehdy platného cenového rozhodnutí. Aplikuje-li žalovaný cenová rozhodnutí, která byla vydána po uvedení výroby do provozu, jedná se o rektroaktivní uplatňování právních předpisů, kdy následně je žalobkyni odnímáno právo, které jí náleželo podle předchozí právní úpravy.
- 8 Žalobkyně dále uvedla, že ani při čerpání výše podpory stanovené pro „novou výrobu“ není investice, kterou vynaložila, návratná. K tomu odkázala na Dopis znalce – znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s. Napadené rozhodnutí, které předmětnou výrobu překvalifikovalo z „nové výroby“ na „stávající výrobu“ s navazujícím snížením podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, by bylo pro provoz výroby likvidační, neboť žalobkyně by poté již nebyla schopna dostát svým jinak průběžně plněným závazkům. Jedná se o obdobnou situaci, které čelili investoři do fotovoltaických elektráren po přijetí legislativních změn, z nichž tou nejzásadnější bylo zavedení odvodu z elektřiny ze solárního záření podle ust. § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“). Pro mnohé z těchto výroben byly uvedené změny likvidační, neboť ekonomika jednotlivých projektů byla kalkulována v době, kdy tyto změny nebyly známy a nemohla s nimi tedy počítat. Ústavní soud k dané problematice v nálezu ze dne 15.5.2012 sp.zn. Pl. ÚS 17/11 potvrdil, že se jednalo nepravou retroaktivitu, která je sice obecně přípustná, ovšem s výjimkami v individuálních případech, a tyto výjimky se uplatní, pokud právní úprava dolehne na výrobce jako likvidační či zasahující samou majetkovou podstatu výrobce. V těchto individuálních

případech bude nutné zkoumat, zda v důsledku legislativních změn nedošlo k porušení zákonných garancí návratnosti investice, a rovněž okamžité (průběžné) účinky těchto legislativních změn. Uvedené lze dle žalobkyně vztáhnout na její případ a žalobkyně navrhuje, aby soud popsany protiústavní aspekt vzal v úvahu.

- 9 Žalobkyně vznesla též námitku týkající se porušení procesněprávních předpisů žalovaným. Uvedla, že žalovaný své rozhodnutí založil mimo jiné na stanoviscích Energetického regulačního úřadu, ta však nejsou dostatečným podkladem pro rozhodnutí. Energetický regulační úřad konstatoval, že nájemné nelze považovat za investici do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku ve smyslu Cenového rozhodnutí, své kategorické závěry však nijak neodůvodnil. Jeho stanovisko je tedy nepřezkoumatelné, přesto se s ním žalovaný bez dalšího ztotožnil a zjevně mu přiřkl značný význam. Stanovisko je navíc pouze obecné a nezohledňuje tedy specifika konkrétního případu, nemůže být proto postačujícím podkladem pro rozhodnutí; přímo ve stanovisku byl přitom žalovaný upozorněn, že každý případ je nutné posuzovat individuálně s ohledem ke všem jeho specifikům. Žádné konkrétní stanovisko Energetického regulačního úřadu zohledňující specifika případu žalobkyně pak není ve správním spisu obsaženo. Platí tedy, že žalovaný neshromáždil veškeré podklady pro rozhodnutí a zatížil tak řízení vadou.
- 10 Žalobkyně shrnula, že účelem předmětné zákonné úpravy je podpořit změnu paliva využívaného při výrobě elektřiny z neobnovitelných zdrojů energie na zdroje obnovitelné. Cenové rozhodnutí nelze vykládat pouze s využitím doslovného jazykového výkladu, jak činí žalovaný, ale především s přihlédnutím k účelu zákonné úpravy a úmyslu zákonodárce. Z hlediska takového výkladu je pak rozhodné, že žalobkyně vynaložila a vynakládá značné finanční prostředky na to, aby si pořídila možnost vyrábět elektřinu z obnovitelných zdrojů energie, a že tuto možnost získala díky značné investici do změny zdroje spalujícího původně uhlí na zdroj spalující výhradně biomasu. Významné je rovněž to, že díky investici se výroba stala technicky de facto novou výrobou, která splňuje ty nejprísnejší požadavky na účinnost využití energie při výrobě tepla.
- 11 Žalobkyně nesouhlasila ani s tím, že žalovaný neshledal žádné liberační důvody, které by vedly ke zrušení prvostupňového rozhodnutí nebo jeho změně. Zdůraznila, že podporu ve formě zeleného bonusu (a přechodně i ve formě podporované výkupní ceny) dlouhodobě čerpala již před obdobím měsíců únor, březen a duben 2013, za které jí byla uložena sankce, a to ve výši stanovené pro „nové výroby“, tj. v částce vyšší, než by jí náležela, pokud by nárokovala podporu pro „stávající výroby“. Tato podpora jí byla vždy bez připomínek vyplacena, přestože povinností administrátorů podpory je ověřit předložené podklady a vyplácet ji v zákonné výši, nikoli automaticky ve výši nárokové žadatelem. Postupem administrátorů podpory bylo v žalobkyni vzbuzováno důvodné přesvědčení, že postupuje zcela v souladu se zákonem a že tedy nárokuje podporu v zákonné výši. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.4.2013 č.j. 1 As 188/2013-30, kde je uvedeno, že dlouhodobé faktické jednání správních orgánů, podporující protiprávní stav (kdy účastník řízení byl udržován v jistotě, že splnil všechny formální požadavky pro svou činnost, ač ve skutečnosti tomu tak nebylo), zakládají liberační důvod z odpovědnosti za správní delikt. Výplata podpory sice není správním rozhodnutím, i tak však jde o postup, který s ohledem na okolnosti případu v žalobkyni vzbuzoval přesvědčení, že soulad její činnosti se zákonem byl

přezkoumán státem pověřeným administrátorem podpory a nebyly shledány nedostatky. K podpoře svého tvrzení žalobkyně poukázala na kontrolu, kterou u ní žalovaný v souvislosti s výrobnou provedl již v roce 2012, a která se týkala naplnění podmínek pro čerpání podpory na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů dle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Žalovaný při zakončení kontroly konstatoval, že nezjistil porušení uvedeného zákona. Při této kontrole se pracovníci žalovaného detailně seznámili s otázkou kategorizace a evidence majetku ve výrobě, zvláštní pozornost pak byla věnována věcnému rozsahu a výši investic vynaložených žalobkyní v souvislosti se změnou spalovaného paliva z uhlí na biomasu. Pracovníci žalovaného měli k dispozici rovněž informace o výši podpory nárokové žalobkyní v souvislosti s vyrobenou elektřinou. Žalovaný přesto nijak nerozporoval oprávněnost výše nárokové podpory, ani nezahájil kontrolní řízení, což mohl a měl učinit z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu, že její případ se v podstatných znacích shoduje s případem řešeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18.4.2013, č.j. 1 As 188/2013-30, očekává žalobkyně, že městský soud rozhodne obdobně a napadené rozhodnutí zruší.

- 12 Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť odvolací námitky vznesené proti prvostupňovému rozhodnutí shledal obdobnými s žalobními námitkami. Uvedl, že skutkový stav pokládá za zjištěný dostatečně pro závěry o spáchání správního deliktu žalobkyní. Ve správním řízení bylo zjištěno, že předmětná provozovna není „novou výrobnou“, ale je „stávající výrobnou“ s výrobou elektřiny spalováním čisté biomasy kategorie 2 s datem uvedení do provozu do 31.12.2012 s nárokem na podporu formou zeleného bonusu ve výši 1.070,00 Kč/MWh (bod 1.7 Cenového rozhodnutí, řádek 244), neboť sice došlo ke změně využívání primárního energetického zdroje ze spalování neobnovitelného zdroje na spalování čisté biomasy a v této souvislosti byly provedeny investice, žalobkyně však neinvestovala do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku podle bodu (1.7.4.) Cenového rozhodnutí. Žalobkyně si pronajala funkční elektrárenský blok s výrobou elektřiny a tepla na spalování uhlí se všemi jeho hlavními částmi (zejména kotel, parní rozvody, turbína a generátor), který následně vynaloženými investicemi pouze upravila za účelem jeho využití pro spalování a výrobu elektřiny z biomasy. Investice tedy směřovaly k pořízení dílčích částí (úprav) již existujících hlavních celků elektrárenského bloku na spalování uhlí, tedy k technickému zhodnocení pronajatého majetku, které bude po ukončení nájmu předmětem vypořádání mezi nájemcem a pronajímatelem. Žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila relevantní doklad, kterým by prokázala nákup a montáž nových zařízení. Interpretace použití nájmu jako investic je nerelevantní, neboť povinností žalobkyně bylo prokázat, že vynaložené investice směřovaly do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku. K námitce týkající se výkladu Cenového rozhodnutí žalovaný uvedl, že mu nepřísluší provádět výklad ustanovení, které do Cenového rozhodnutí vtělil Energetický regulační úřad, přináleží mu pouze porovnávat dle dikce ustanovení stávající skutkový stav se stavem požadovaným, následně nalézt vhodnou právní normu a správně ji aplikovat, to vše po zhodnocení důkazů.

- 13 K námitce žalobkyně, že odpovědnost za protiprávní stav uplatňování zeleného bonusu v nesprávné výši nesou správní orgány, které jednání žalobkyně dlouhodobě fakticky podporovaly, žalovaný uvedl, že postavení ani činnost operátora trhu (administrátor podpory - společnost OTE, a.s.) ani žalovaného nelze považovat za liberační důvod ve

prospěch žalobkyně. Operátor trhu není správním orgánem, nevykonává státní správu, jeho účel je soukromý, předmětem jeho podnikání ve vztahu k výrobcům elektřiny je hradit jim zelený bonus za elektřinu z obnovitelných zdrojů, druhotných zdrojů a vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, jeho činnost staví na zákonné povinnosti výrobce elektřiny poskytovat údaje potřebné pro plnění jeho povinností dle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), a dle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“). Liberační břemeno tedy plně snáší výrobce elektřiny. Žalovaný pak plní roli ochránce fiskálních zájmů státu, je orgánem inspekčního (kontrolního) charakteru, a jako takový odmítá, že by kontrola provedená u žalobkyně v roce 2012 mohla mít vliv na utvrzování a posilování dobré víry žalobkyně v oprávněnosti čerpat zelený bonus tak, jak bylo zjištěno v předmětném správním řízení na základě kontroly z roku 2014. Žalovaný v roce 2012 nemohl provést kontrolu zaměřenou na dodržování zákona o cenách, neboť v období vykonávané kontroly v roce 2012 neměl zákonodárcem svěřenou takovou působnost. Ta mu byla svěřena až novelizací ust. § 93 odst. 1 energetického zákona s účinností od 30.5.2012, tedy po ukončení kontroly. Odpovědnost za správní delikt, která je objektivní, nese tedy pouze žalobkyně, neboť nikdo jiný neodpovídá za údaje, které předkládala administrátoru podpory, jak jí ukládá energetický zákon a zákon o podporovaných zdrojích energie.

- 14 Při jednání u Městského soudu v Praze dne 28.3.2019 žalobkyně a žalovaný setrvali na svých stanoviscích, která shrnuli. Při jednání soud neprovedl důkaz znaleckým posudkem za účelem posouzení výkonových parametrů výroby po provedení investice, jak navrhovala žalobkyně, neboť jej vzhledem k závěrům uvedeným níže v tomto rozsudku považoval za nadbytečný.
- 15 Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 16 Soud považuje za potřebné zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tak předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Úlohou žalobce je v žalobě uvést jím spatřované skutkové či právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) a vymezit tak rozsah soudního přezkumu. V daném případě je napadeným rozhodnutím správní rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o pokutě. Žalobkyně však podstatný text žaloby doslova přejala z obsahu odvolání, případně pouze upravila terminologii použitou v odvolání tak, aby lépe odpovídala následnému soudnímu řízení (tj. např. namísto pojmu „účastník“ v odvolání používá v žalobě pojem „žalobce“ atd.). Žalobkyni samozřejmě nic nebrání zopakovat odvolací námitky v případech, kdy je žalovaný dostatečně nevypořádal, popřípadě není-li žalobkyně se skutkovým či právním

posouzením těchto námitek spokojena, vždy by však mělo být z obsahu žaloby jednoznačně patrné, které konkrétní závěry žalovaného pokládá za nedostatečné, nezákonné či nesprávné. V nyní posuzované žalobě tak žalobkyně měla namísto opakování argumentů již uplatněných ve správním řízení předložit spíše oponenturu napadeného rozhodnutí a vymezit se proti způsobu, jakým žalovaný vypořádal odvolací námitky, resp. uvést, v čem konkrétně podle jejího názoru žalovaný pochybil. Neobsahuje-li žaloba takovou argumentaci, může se soud zabývat posouzením zákonnosti napadeného rozhodnutí jen v rovině obecné.

V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a namísto žalobkyně by v podstatě domýšlel, v čem konkrétně je napadené rozhodnutí nesprávné. Jinými slovy, pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentovala dostatečně konkrétní argumenty vedoucí ke zpochybnění důvodů napadeného rozhodnutí, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již dospěl žalovaný.

- 17 Městský soud se při přezkumu napadeného rozhodnutí a předcházejícího správního řízení nejprve zabýval tím, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu.
- 18 Žalobkyně byla postižena za spáchání správního deliktu, kterým se rozumí protiprávní jednání osoby (v daném případě právnické), jehož znaky jsou určeny zákonem, a za něž ukládá správní orgán sankci stanovenou zákonem. K uplatnění odpovědnosti za správní delikt právnické osoby je nutné, aby jednání naplňovalo jak obecné znaky (protiprávnost jednání, existence odpovědné osoby, trestnost stanovená zákonem), tak znaky některé konkrétní skutkové podstaty uvedené ve zvláštním zákoně. Znaky určující skutkovou podstatu se člení na znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2007, č.j. 4 As 28/2006-65).
- 19 Skutková podstata správního deliktu dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách zní: *„právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5“.*
- 20 Konkrétní věcnou podmínku pro uplatnění úředně stanovené pevné ceny zelených bonusů stanovil Energetický regulační úřad (na základě zmocnění v ust. § 5 odst. 5 zákona o cenách) v bodě (1.7.) Cenového rozhodnutí, podle něhož jsou výkupní ceny a roční zelené bonusy na elektřinu pro výrobu elektřiny z biomasy (kategorie biomasy a proces využití: O2) následující: Výroba elektřiny spalováním čisté biomasy ve stávajících výrobnách s datem uvedení výrobní do provozu do 31.12.2012: výkupní cena: 2.830 Kč/MWh, zelený bonus: 1.770 Kč/MWh; výroba elektřiny spalováním čisté biomasy v nových výrobnách elektřiny nebo zdrojích s datem uvedení výrobní do provozu do 31.12.2012: výkupní cena: 3.530 Kč/MWh, zelený bonus: 2.470 Kč/MWh. Energetický regulační úřad dále v bodu (1.7.4.) Cenového rozhodnutí stanovil, že stávající výrobnou elektřiny pro účely bodu (1.7.) rozumí výrobnou elektřiny, uvedená do provozu do 31. prosince 2012, u které byla do 31. prosince 2012 včetně provedena změna využívání primárního energetického zdroje ze spalování neobnovitelného zdroje nebo spoluspalování biomasy a neobnovitelného zdroje na spalování čisté biomasy, a to

bez investice do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, kterými se rozumí zejména kotel, parní rozvody, turbína a generátor.

- 21 Jak bylo výše řečeno, podmínkou spáchání správního deliktu je porušení povinnosti stanovené právním předpisem. V daném případě byla žalobkyně sankcionována za nesplnění věcné podmínky pro uplatnění podpory formou zelených bonusů. Zeleným bonusem se podle ust. § 2 odst. 2 písm. d) zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů rozumí „*finanční částka navyšující tržní cenu elektřiny a hrazená provozovatelem regionální distribuční soustavy nebo přenosové soustavy výrobcí elektřiny z obnovitelných zdrojů (...)*“. Zelený bonus tedy výrobce elektřiny uplatňuje přímo u provozovatele distribuční soustavy (v daném případě u OTE, a.s.), který je v souladu s ust. § 4 odst. 7 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů povinen výrobcí zelený bonus uhradit. Správní orgán I. stupně až *ex post* kontroluje, zda výrobce elektřiny splňuje stanovené podmínky pro získání zeleného bonusu. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně měla nárok na získání zeleného bonusu pouze při splnění podmínky stanovené v bodě (1.7.) Cenového rozhodnutí.
- 22 Mezi stranami je sporné, zda žalobkyně splnila podmínku pro uplatnění zeleného bonusu pro výrobu elektřiny spalováním čisté biomasy v nových výrobnách elektřiny nebo zdrojích s datem uvedení výroby do provozu do 31.12.2012. Žalovaný tvrdí, že dotčená výrobná elektřiny naplňuje definici „stávající výroby“, neboť u ní byla provedena změna využívání primárního energetického zdroje ze spalování neobnovitelného zdroje nebo spoluspalování biomasy a neobnovitelného zdroje na spalování čisté biomasy, a to bez investice do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, kterými se rozumí zejména kotel, parní rozvody, turbína a generátor.
- 23 Žalobkyně naopak tvrdí, že ke změně využívání primárního energetického zdroje došlo díky investici do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, když významně investovala do pořízení technologie kotle, parních rozvodů, turbíny i generátoru; vedle toho vynaložila též investice formou placení nájemného. Proto je její výrobná de facto novou výrobnou. Žalobkyně má za to, že k tomu, aby výrobná nenaplňovala definiční znaky „stávající výroby“ a byla tedy „novou výrobnou“, postačí investice do stávajícího kotle, parních rozvodů, turbíny a generátoru, bude-li v důsledku takové investice ve výrobě nově umožněno spalovat čistou biomasu.
- 24 Městský soud se s výkladovým stanoviskem žalobkyně neztotožňuje. Zákonná úprava jednoznačně uvádí, že o „stávající výrobu“ jde tehdy, nebylo-li investováno do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku. S použitím jazykového interpretačního pravidla je zjevné, že hlavní části elektrárenského bloku musí být pořízeny, tedy nově obstarány (s vynaložením investice). Termín „investice do pořízení“ je třeba vykládat jako nové nabytí při vynaložení finančního plnění. Dojde-li ve výrobě pouze k investici do již existujících hlavních částí elektrárenského bloku, nemůže jít o „novou výrobu; městský soud to pokládá za pojmově vyloučené. Z nesporných tvrzení účastníků řízení a ze spisového materiálu předloženého žalovaným má soud za zjištěné, že žalobkyně si pronajala funkční elektrárenský blok s výrobou elektřiny a tepla na spalování uhlí se všemi jeho hlavními částmi (zejména kotel, parní rozvody, turbína a generátor), který následně vynaloženými investicemi pouze upravila za účelem změny pro spalování a výrobu

elektřiny z biomasy. Vynaloženými investicemi tedy nepořídila všechny hlavní části elektrárenského bloku, neboť ty se již v pronajatém elektrárenském bloku nacházely. Žalobkyně tím nesplnila jednu z podmínek opravňující ji k čerpání podpory (formou zelených bonusů) na elektřinu vyrobenou spalováním čisté biomasy v nových výrobnách nebo zdrojích elektřiny. Žalobkyně přesto zelený bonus určený pro nové výroby u provozovatele distribuční soustavy uplatnila a přijala jej. Podle názoru městského soudu je nerozhodné (a tedy nadbytečné prokazovat znaleckým posudkem), že po provedené investici předmětná výroba splňuje požadavky na účinnost využití energie při výrobě tepla, které jsou kladeny na nové výroby, neboť se stále jedná o stávající výrobu. Je třeba doplnit, že též stávající výrobě zákonodárce přiznal podporu formou zeleného bonusu, změní-li energetický zdroj, zelený bonus však určil v nižší výši.

- 25 Námitka, v níž žalobkyně srovnává právní úpravu podmínek podpory pro výrobu elektřiny z biomasy s podmínkami podpory pro výroby využívající vodní a větrnou energii, je podle názoru městského soudu nepřipadná. Je věcí zákonodárce, zda a jakým způsobem vymezí podmínky podpory pro podporované zdroje energie s ohledem na stáří využívané technologie či pořízení nové technologie, a není v rozporu s principy rovnosti, aby pro podporu jednotlivých výrobních zdrojů platila odlišná právní úprava.
- 26 Námitka týkající se značné výše investice, jejího rozsahu, dopadu, kterým byla změna využívání primárního energetického zdroje, a též její návratnosti, je ve světle výše uvedeného zcela nerelevantní, neboť předmětná investice nesměřovala do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku. Je tedy nadbytečné charakter investice blíže posuzovat z hledisek namítaných žalobkyní. Žalovaný tedy nepochybil, nevzal-li v potaz obsah odborného posudku společnosti ORGEZ, a.s., Divize jaderné a tepelné techniky, jak žalobkyně namítá. Po prostudování uvedeného odborného posudku soud nicméně konstatuje, že z něj nevyplývá, že by žalobkyně pořídila všechny hlavní části elektrárenského bloku. Odborný posudek hovoří o investicích do modernizace, která sice zasáhla hlavní technologické celky (palivové hospodářství, kotelna, strojovna, VN a NN rozvody, vodní hospodářství), nelze ji však zaměňovat s pořízením těchto technologických celků.
- 27 Ani námitku týkající se skutečnosti, že žalovaný nezohlednil investici ve formě nájemného za pronájem výroby, soud nepovažuje za důvodnou. Zajištění právního titulu k výrobě, tj. i ke všem hlavním částem elektrárenského bloku, nelze považovat za pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku, jak dovozuje žalobkyně, a to ani přesto, že se jednalo o zajištění za úplatu (nájemné). Takový výklad by byl zcela proti smyslu poskytování podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie v „nových výrobnách“, neboť účelem je motivovat výrobce elektřiny odstupňováním výše podpory pro výrobu elektřiny vyrobené spalováním čisté biomasy a poskytnutím nejvyšší podpory novým výrobnám speciálně konstruovaným a stavěným pro spalování biomasy, nikoli motivovat výrobce k pronájmu výroby, které již existují. S ohledem na to nemůže mít pro správné řízení význam odborné vyjádření společnosti A-Consult plus, spol. s r.o., ani dopis znalce – znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s.
- 28 Související námitka, že žalovaný nesplnil procesní podmínku shromáždit veškeré podklady pro rozhodnutí, neboť své rozhodnutí založil mimo jiné na obecných stanoviscích

Energetického regulačního úřadu o tom, že nájemné nelze považovat za investici do pořízení všech hlavních částí elektrárenského bloku ve smyslu Cenového rozhodnutí, rovněž není důvodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 9, 10) je zřejmé, že žalovaný si učinil na právní kategorii nájemného vlastní právní názor, který dostatečně vyložil, a městský soud se s jeho zdůvodněním ztotožňuje.

- 29 Městský soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobkyně, že aplikace Cenového rozhodnutí na daný případ je protiústavní. Žalobkyně namítá nepřipustnou rektroaktivitu Cenového rozhodnutí, které žalobkyni odňalo právo, jež jí náleželo dle předchozí právní úpravy (cenové rozhodnutí č. 8/2008), a odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 15.5.2012 sp.zn.

Pl. ÚS 17/11. Podle názoru soudu žalobkyni ani dle cenového rozhodnutí č. 8/2008 (bod 1.5) nenáleželo právo uplatnit zelený bonus pro výrobu elektřiny z biomasy, neboť předmětná výrobná nebyla ani za účinnosti cenového rozhodnutí č. 8/2008 „novou výrobnou“.

Byť v cenovém rozhodnutí č. 8/2008 ještě definiční rozlišení „nové výroby“ a „stávající výroby“ chybělo (definice „stávající výroby“ byla zavedena cenovým rozhodnutím č. 4/2009 a blíže specifikována cenovým rozhodnutím č. 2/2010), neznamená to, že všechny výroby spalující čistou biomasu byly automaticky považovány za nové. Městský soud je přesvědčen, že i před účinností cenových rozhodnutí č. 8/2008 a č. 2/2010 nebylo možné ztotožnit rekonstrukci technologické části stávajícího zařízení s uvedením do provozu nového zařízení, a že tedy žalobkyně v roce 2009 nesplňovala kategorii pro uplatňování podpory pro výrobu elektřiny z biomasy v nové výrobě. Stejně tak podlenázoru městského soudu žalobkyni nenáleželo právo uplatnit zelený bonus pro výrobu elektřiny z biomasy ani dle cenového rozhodnutí č. 7/2007 (bod 1.5), neboť předmětná výrobná nenaplněovala ani za účinnosti cenového rozhodnutí č. 7/2007 definici „nové lokality“, jak je tam uvedeno v závislosti na datu uvedení do provozu.

- 30 K přípustnosti nepravé rektroaktivity Cenového rozhodnutí soud ještě obecně poznamenává, že se na rozdíl od žalobkyně nedomnívá, že by změna právní úpravy, která zakotvuje určité preferenční zacházení a zvýhodňující přístup prostřednictvím různých druhů podpor, představovala zásah do principů ochrany důvěry v právo, právní jistoty, resp. do nabytých práv, a byla tedy zakázána. Městský soud především vyzdvihuje skutečnost, že změna právní úpravy nebyla bezúčelná; účelem v tomto případě byla, jak je uvedeno výše, podpora vzniku nových výroben pro spalování biomasy. Zákonodárce tedy změnou právní úpravy poskytl ochranu veřejnému zájmu na šetrnějším přístupu k životnímu prostředí, což odůvodňuje případnou určitou míru zásahu do majetkových práv výrobců elektřiny. Podle názoru městského soudu se navíc nelze domnívat, že předpokládají-li výrobci elektřiny, že jejich výroby, které jsou zpočátku podporovány jakožto nové, zůstanou podporovány trvale, nelze jejich předpoklad označit za legitimní očekávání, jak tomuto pojmu rozumí právní teorie. V této souvislosti soud cituje ze zmíněného nálezu Ústavního soudu ze dne 15.5.2012 sp.zn. Pl. ÚS 17/11, bodu 85, který dle přesvědčení městského soudu obsahuje právní názor zcela přílehlý na danou problematiku podpory výroby elektřiny spalováním biomasy: „Ústavní soud má v nyní projednávané věci za to, že volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření je za podmínek zachování garancí v rukou zákonodárce. Princip právní jistoty totiž nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost

právní úpravy, ta podléhá mimo jiné sociálně-ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu.“

- 31 Žalobkyně dále namítá, že Cenové rozhodnutí je třeba vykládat s ohledem na jeho účel, kterým je podpořit změnu paliva využívaného při výrobě elektřiny z neobnovitelných zdrojů energie na zdroje obnovitelné. S tímto názorem nelze bezvýhradně souhlasit; výklad žalobkyně soud považuje za nepřesný a zavádějící. Cenové rozhodnutí totiž v souvislosti s podporou výroby elektřiny spalováním čisté biomasy nesleduje cíl jeden (podporu změny zdroje), ale cíle dva (vznik nových výroben a podporu změny zdroje u stávajících výroben), oba cíle realizuje prostřednictvím odlišných motivací. Cenové rozhodnutí tedy vymezuje jednak výši podpory vztažené k „nové výrobně“, jednak také výši podpory vztažené k „stávající výrobně“, pokud výrobce využívá pro výrobu elektřiny čistou biomasu. Jinak řečeno, účelem Cenového rozhodnutí je podpořit formou zeleného bonusu v určité výši vznik nových výroben, a vedle toho podpořit formou zeleného bonusu v jiné (nižší) výši změnu technologie u stávajících výroben. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývá, že žalovaný účel Cenového rozhodnutí znal a beze zbytku jej respektoval, když akcentoval (str. 5 napadeného rozhodnutí), že žalobkyně změnila zdroj spalování na čistou biomasu, náležela jí proto podpora formou zeleného bonusu pro stávající výrobní, nárokovala však podporu určenou pro nové výrobní. Žalobní námitka tedy není důvodná.
- 32 Společně ke všem výše uvedeným žalobním námitkám soud konstatuje, že byly vzneseny již v průběhu správního řízení, a žalovaný se s nimi dostatečně podrobně a věcně správně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Soud se s argumentací žalovaného ztotožňuje a v podrobnostech na ni odkazuje.
- 33 K poslední námitce, že žalovaný nezohlednil liberační důvody na straně žalobkyně, soud uvádí následující.
- 34 Žalobkyně na podporu svého tvrzení, že za protiprávní stav nesou odpovědnost správní orgány, poukazuje na dlouhodobé a bezproblémové vyplácení podpory v nesprávné výši jejím administrátorem. Soud však konstatuje, že administrátor podpory není správním orgánem, nevykonává státní správu, zejména pak není povinen kontrolovat údaje získané od výrobce elektřiny, naopak je to výrobce, kdo je povinen „*poskytovat provozovateli přenosové soustavy nebo provozovateli distribuční soustavy, ke které je výrobní elektřiny připojena, potřebné údaje pro provoz a rozvoj přenosové soustavy nebo distribuční soustavy, a operátorovi trhu údaje potřebné pro plnění jeho povinností*“ (ust. § 23 odst. 2 písm. g) energetického zákona), konkrétněji pak je výrobce elektřiny povinen „*v případě podpory elektřiny formou zelených bonusů na elektřinu ... předat elektronickou formou operátorovi trhu naměřené nebo vypočtené hodnoty v členění podle jednotlivých druhů podporovaných zdrojů a předávacích míst výroben elektřiny a jejich evidenci podle prováděcího právního předpisu a případně další doplňující informace, týkající se předávaných naměřených nebo vypočtených hodnot; způsob předání a evidence naměřených nebo vypočtených hodnot elektřiny z podporovaných zdrojů využívajících formu podpory zeleným bonusem na elektřinu stanoví prováděcí právní předpis*“ (ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích energie). Byla to tedy výlučně žalobkyně, která nesla odpovědnost za protiprávní stav. Městskému soudu je známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18.4.2013

č.j. 1 As 188/2013-30, jímž v této souvislosti argumentuje žalobkyně. V daném případě však má soud za to, že jde skutkově o jinou situaci, neboť, jak bylo již výše konstatováno, operátor trhu, který ani správním orgánem není, vycházel z údajů, za jejichž správnost nesla odpovědnost žalobkyně.

- 35 Žalobkyně dále poukazuje na závěry kontroly provedené v souvislosti s výrobou žalovaným v době od 18.4.2012 do 28.5.2012, kdy žalovaný výslovně konstatoval, že nezjistil porušení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, a nezhájil s žalobkyní kontrolní řízení o porušení zákona nárokováním a přijímáním podpory ve výši vyšší než příslušející. Soud v této souvislosti odkazuje na ust. § 93 odst. 1 energetického zákona s účinností, které v době, kdy žalovaný u žalobkyně prováděl předmětnou kontrolu, nesvědčelo žalovanému pravomoc provádět kontrolu podle zákona o cenách. Ta mu byla svěřena až jeho novelizací s účinností od 30.5.2012, kdy ust. § 93 odst. 1 písm. c) znělo: „*Státní energetická inspekce kontroluje na návrh ministerstva, Energetického regulačního úřadu nebo z vlastního podnětu dodržování zákona o cenách v rozsahu podle zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen*“. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nemohl zaměřit kontrolní zjištění na dodržování zákona o cenách.
- 36 Lze uzavřít, že správní orgány v případě žalobkyně neudržovaly žalobkyni v jistotě, že splnila veškeré zákonné požadavky pro čerpání zeleného bonusu v jím uplatněné výši, neuplatnily vůči ní chybný postup. Správní orgány, resp. operátor trhu, který ani správním orgánem není, vycházely z údajů, za jejichž správnost nesla odpovědnost žalobkyně, a kontrolu prováděly v mezích své zákonem svěřené pravomoci. Soud je tedy přesvědčen, že žalovaný učinil zcela správný závěr o odpovědnosti žalobkyně za správní delikt; žalobní námitka spočívající v nezohlednění liberačního důvodu není opodstatněná.
- 37 Soud případ nakonec posoudil z hlediska požadavku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2016, č.j. 5 As 104/2013-46, dle kterého „*rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější*“. Žalobkyni byla uložena pokuta za správní delikt dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách a sankci správní orgány opřely o ust. § 16 odst. 4 písm. b) téhož zákona, který umožňoval za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f) uložit „*pokutu ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let (...)*“. V souvislosti se zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, zákon o cenách již nehovoří o správním deliktu, nýbrž příslušné protiprávní jednání nazývá přestupkem; výše pokuty, kterou lze uložit za přestupek dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách však zůstala nezměněna. Soud proto ke změně právní úpravy přihlédl, avšak neshledal, že by z ní vyplývaly jakékoli důsledky pro nyní řešený případ.

- 38 Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
- 39 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Praha 28. března 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.